

[Tinning]

med til at drøfte, om det er rimeligt at lægge Statens Uddannelsesstøtte til grund, om satsene dér siger noget om det leveniveau, man har som ung, om denne cirkulæreskrivelse har været med til at sikre en mere ensartet praksis rundt omkring i kommunerne og en række andre punkter, som hr. Torben Lund var inde på. Det synes jeg er godt.

Alt i alt mener jeg, at reaktionerne på vores beslutningsforslag har understreget, hvad vi sådan set fornemmede i forvejen, at der vil være brug for et ret grundigt udvalgsarbejde.

Det er jo sådan, at de forholdsvis grundige bemærkninger til forslaget har vi ikke alene lavet som en slags journalistisk sammendrag af spørgsmål og svar i 16 omgange, som socialministeren var inde på; vi har lavet dem så forholdsvis udførligt, fordi dette sådan set ikke kun er et socialpolitisk spørgsmål og et moralsk spørgsmål, men også et juridisk spørgsmål. Vi mener faktisk, at cirkulæreskrivelsen på en række punkter er – og her udtrykker jeg mig meget mildt – juridisk uhyre tvivlsom. Jeg vil endda gå så vidt som til at sige, at det for en række af bestemmelserne i cirkulæreskrivelsen i hvert fald indtil nu – men vi er meget villige til at lade os belære som sædvanlig – har været aldeles umuligt for såvel undertegnede som hr. Agerschou at finde den nødvendige hjemmel. Derfor vil jeg godt starte med at kommentere socialministerens indlæg.

Det er jo rigtigt, det er gået op for os, at der er tale om vejledende retningslinjer, men vi mener, at hvis denne diskussion skal komme lidt længere, må vi undersøge – hvis vi ikke kan blive enige om det uden – hvordan en vejledning fra socialministeriet virker, og den virker sådan, at en række kommuner faktisk følger den, men det, vi har taget fat i, og det, vi ønsker at holde fast i, er, at kommunerne har fulgt den på forskellig måde. De har bl.a. fulgt den på punkter, hvor der er tale om noget, der i hvert fald ligner ulovligheder og ligger på kanten af, hvad der er hjemmel til. Her mener vi, at den mest fornuftige måde at komme længere på nok er at følge hr. Torben Lunds opfordring og sige: lad os forsøge at kigge på, hvordan de enkelte kommuner administrerer denne cirkulæreskrivelse. Jeg ved, at det allerede er undersøgt andre steder end i socialministeriet, og jeg er sikker på, at vi kan finde et materiale

frem, som kan give grundlag for en ordentlig drøftelse af, hvordan vejledende retningslinjer virker.

Med hensyn til bemærkningen fra socialministeren om, at det havde været nødvendigt at udsende denne cirkulæreskrivelse, fordi der var en række unge, som kunne få en bistandshjælp, som var større end det beløb, lavtlønnede i beskæftigelse kunne få, er der igen, mener jeg, tale om, som der har været på en række andre tidspunkter, hvor vi har diskuteret socialpolitik siden den nye regerings tiltræden, tale om at fremhæve en tilstand, som kan forekomme, men uden at sige noget om, hvor hyppigt den slags forekommer. Det principielle i det er, at selv om der er folk, som har en lav løn, siger det ikke noget om, at der ikke er unge, som kan have brug for at få noget mere at leve for.

Jeg vil da godt i den sammenhæng pege på punkt 2 i beslutningsforslaget. Hvis det, man lagde til grund for bistandshjælpen til unge, i det mindste var den overenskomst-mæssige mindsteløn, hvis man tog det som udgangspunkt for det fremtidige leveniveau, ville vi langt hen ad vejen være meget tilfredse.

Jeg synes, det er vigtigt at få at vide, om det er sådan ifølge socialministerens opfattelse, at det almindelige har været, at unge har fået langt mere end lavtlønnede i beskæftigelse, eller om det, det drejer sig om, er, at socialministeren måske har læst nogle steder, at sådan kan det være rundt omkring.

Så er der den med bistandslovens § 41. Det er rigtigt, at der er en regel, som siger, at sagerne, også vedrørende de unge, efter 3 måneder skal tages op til nærmere vurdering. Der er to ting at sige til det. Den første ting er igen: hvis vi løfter blikket fra, hvad der står i lovtekst og cirkulære, og i stedet for kigger på praksis, så må det være vigtigt at undersøge: hvad sker der rent faktisk i kommunerne efter de 3 måneder? Er det sådan, at der er en socialrådgiver eller en anden ansat i socialforvaltningen, der sætter sig ned og drøfter situationen igennem med den unge de timer, det måtte tage, eller hvor lang tid det nu er nødvendigt, og finder ud af, hvad man kan gøre? Er det sådan, at der foregår en reel, kvalificeret, gennemgribende sagsbehandling efter 3 måneder? Eller er det måske sådan, at der foregår et rent beregningsmæssigt meget presset, meget hurtigt